

ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๕๕/ว ๑๘๘๙

ถึง สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด โรงพยาบาลศูนย์และโรงพยาบาลทั่วไป ทุกแห่ง

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขขอส่งจุลสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับที่ ๑๐ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๙ มาให้ เพื่อเผยแพร่ให้ข้าราชการและลูกจ้างในสังกัดนี้ได้ทราบ โดยทั่วกัน และผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม สำนักบริหารกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข (<http://discipline.ops.moph.go.th/>)

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

สิงหาคม ๒๕๕๙

สำนักบริหารกลาง
กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม
โทร. ๐ ๒๕๙๐ ๑๓๑๔
โทรสาร ๐ ๒๕๙๑ ๘๕๘๙

จุลสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับที่ ๑๐ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๙

จุลสารข่าววินัยและคุณธรรม ฉบับนี้ขอนำเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม และดาวน์โหลดข้อมูลได้ที่ <http://discipline.ops.moph.go.th/>

กรณีตัวอย่างการทำความผิดวินัย

ของ ผอ.

นางงามตา ข้าราชการ เมื่อครั้งเป็นนายแพทย์ประจำโรงพยาบาลได้นำเลือดและสิ่งส่งตรวจชั้นสูงจากคลินิกของตนเองไปให้งานชั้นสูงของโรงพยาบาลที่ตนปฏิบัติงานอยู่

ทำการตรวจวิเคราะห์และได้มีการชำระเงินค่าบริการให้กับโรงพยาบาล แต่เมื่อนางงามตาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงพยาบาล กลับไม่มีการจ่ายเงินค่าบริการส่งสิ่งส่งตรวจชั้นสูงจากคลินิกของตนเองให้กับโรงพยาบาล ระหว่างปี ๒๕๔๕-๒๕๕๕ เป็นเวลา ๑๐ ปี รวมเป็นเงินเก้าแสนบาท ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการตรวจชั้นสูงก็ไม่กล้าติดตามทวงถามหรือเรียกเก็บเงิน

ค่าบริการดังกล่าวจากผู้ประกอบการ และนางงามตา ในฐานะเป็นเจ้าของคลินิกและเป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาล ซึ่งเป็นหัวหน้าหน่วยงาน ก็ไม่ได้ใส่ใจตรวจสอบหรือสอบถามถึงค่าใช้จ่ายที่โรงพยาบาลยังไม่ได้รับชำระเงิน ทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการที่ต้องรับภาระค่าใช้จ่ายดังกล่าว เป็นระยะเวลานานเกือบสิบปี จนกระทั่งมีการร้องเรียนเรื่องนี้ขึ้น นางงามตาจึงนำเงินค่าบริการตรวจชั้นสูงทั้งหมด มาชำระให้กับโรงพยาบาล

พฤติการณ์ของนางงามตา ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ล้วนกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๓๕

ประกอบ...

ประกอบมาตรา ๑๓๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕(๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ ลงโทษปลดออกจากราชการ

เฝ้าเมียน้อย

นายมนตรี ข้าราชการ ได้ขาดราชการติดต่อกันเป็นเวลา ๘ เดือน โดยไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย นายมนตรี อ้างว่ามารดาของตนป่วยเป็นโรคสิ้นหัวใจตีบ มีอาการ

เหนื่อยหอบและนอนราบไม่ได้ ทำให้ตนต้องไปดูแลมารดาอย่างใกล้ชิด แต่ความจริง นายมนตรีไปเยี่ยมมารดาบ้างเป็นครั้งคราว นายมนตรีเคยบ่นให้เพื่อนร่วมงานฟังว่า ตนเบื่อการทำงานและเพื่อนร่วมงาน นอกจากนี้ปรากฏว่า นายมนตรีได้ไปติดพันหญิงอื่นทั้งที่มีภรรยาอยู่แล้ว และหญิงผู้นั้นจะเลิกคบกับนายมนตรีเพราะยื่นคำขาดให้นายมนตรี เลิกกับภรรยาแต่นายมนตรีไม่สามารถเลิกได้ และช่วงที่ไม่ได้มาทำงาน นายมนตรีได้ไปหาหญิงผู้นั้น

พฤติการณ์ของนายมนตรี ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลา เกินสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ตามมาตรา ๘๕(๓) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ ลงโทษไล่ออกจากราชการ

ป่วยสามปี

นายทน ข้าราชการ ได้ลาป่วยต่อเนื่องในปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๕-๒๕๕๗ รวม ๔๒๑ วันทำการ เนื่องจากป่วยด้วยโรคเส้นเลือดโป่งพองในสมองและเลือดออกในสมอง และด้วยเหตุของการลาป่วยต่อเนื่องของข้าราชการผู้นี้ รวมกันเกิน ๖๐ วันทำการ ในแต่ละปีงบประมาณติดต่อกันเกิน ๒ ปีงบประมาณ หน่วยงานจึงส่งตัวนายทนเข้ารับการตรวจจาก

สถานพยาบาล...

สถานพยาบาลของรัฐโดยแพทย์ผู้ทำการตรวจรักษาได้ตรวจและวินิจฉัยแล้ว เห็นว่าป่วยด้วยโรคอัมพาตครึ่งซีกขวาจากโรคหลอดเลือดสมองและมีความทุพพลภาพสิ้นเชิงต้องมี

ผู้ดูแลช่วยเหลือในการทำกิจวัตรประจำวัน และไม่สามารถทำงานในตำแหน่งเดิมได้ หน่วยงานต้นสังกัดจึงสรุปผลการตรวจและความเห็นของแพทย์ เสนอผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ พิจารณา และได้มีคำสั่งให้นายทน ออกจากราชการ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญ เหตุทดแทน ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๑๑๐(๑) และวรรคสาม ซึ่งบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญ

ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้ ในกรณีเจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการของตนได้โดยสม่ำเสมอ ทั้งนี้ในการสั่งให้ออกจากราชการตามกรณีดังกล่าวให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.

เกร็ดความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

๑. การสั่งให้ออกจากราชการกรณีเจ็บป่วย

กฎ ก.พ.ว่าด้วยการสั่งให้ข้าราชการพลเรือนสามัญออกจากราชการกรณีเจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการของตนเองได้โดยสม่ำเสมอ พ.ศ.๒๕๕๖

กำหนดว่า ข้อ ๓ ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ มีอำนาจพิจารณาดำเนินการให้ข้าราชการพลเรือนสามัญออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนกรณีเจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติ

หน้าที่ราชการของตนได้โดยสม่ำเสมอ เมื่อปรากฏว่าผู้นั้นมีกรณี ดังนี้ ข้อ ๓(๑)มีวันลาป่วยรวมกันในหนึ่งปีงบประมาณเกินหนึ่งร้อยยี่สิบวันทำการหรือมีวันลาป่วยรวมกันเกิน ๖๐ วันทำการในแต่ละปีงบประมาณติดต่อกัน ๒ ปีงบประมาณ ทั้งนี้ ไม่รวมกรณีป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ และ

ข้อ ๔...

ข้อ ๔ ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดมีวันลาป่วยตามข้อ ๓(๑) ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ส่งตัวผู้นั้นไปรับการตรวจจากสถานพยาบาลของรัฐเพื่อประกอบการพิจารณา ข้อ ๕ เมื่อได้รับผลการตรวจ แล้ว ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจ

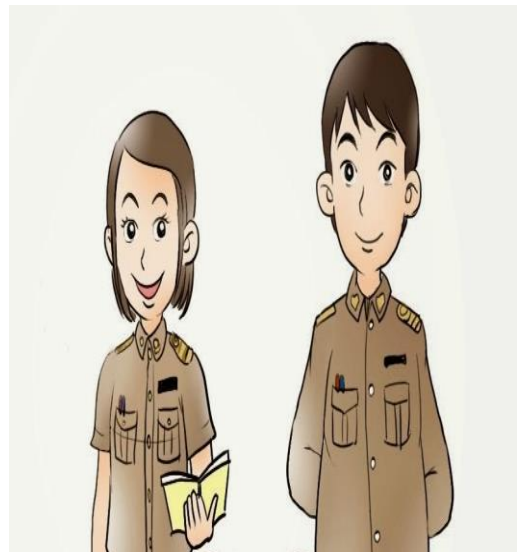
สั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ต้องนำผลการตรวจรายละเอียดเกี่ยวกับโรคหรือความเจ็บป่วยของผู้นั้น ระยะเวลาในการรักษาตัวและความเห็นของแพทย์มาประกอบการพิจารณาแล้วดำเนินการอย่างใด อย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) ถ้าเห็นว่าผู้นั้นต้องลาป่วยต่อไปอีกเป็นเวลานานจนไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการได้โดยสม่าเสมอ ให้สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน

(๒) ถ้าเห็นควรให้โอกาสผู้นั้นมีเวลาในการพักรักษาตัวต่อไปอีกระยะหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาให้ผู้นั้นลาป่วยอีกครั้งหนึ่งเพื่อพักรักษาตัวต่อไปได้ตามที่เห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินหกสิบวันทำการและเมื่อครบกำหนดเวลาดังกล่าวแล้วให้สั่งให้ผู้นั้นไปรับการตรวจจากสถานพยาบาลของรัฐ ตามข้อ ๔ อีกครั้งหนึ่ง ถ้าผลการตรวจของแพทย์เห็นว่าผู้นั้นยังคงต้องพักรักษาตัวต่อไปอีก ให้สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน

๒. เรียกจ่ายเงินเข้าทำงานราชการ

ข้าราชการถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ กรณีเรียกและรับเงินจากผู้สมัครสอบเข้ารับราชการเป็นค่าวิ่งเต้นช่วยเหลือในการสอบ การที่ข้าราชการดังกล่าวได้คืนเงินให้ผู้สมัครสอบที่เรียกมาจนครบถ้วนแล้ว และไม่เคยมีประวัติกระทำผิดวินัยมาก่อนหรือได้รับราชการมานานและทำคุณประโยชน์ให้ทางราชการ นั้น จะถือเป็นเหตุผลหย่อนโทษได้หรือไม่ เรื่องนี้

ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการ ถูกกล่าวหาว่าร่วมกับสามีใช้ตำแหน่งหน้าที่ราชการเรียกและรับเงินจากผู้สมัครสอบเพื่อบรรจุเป็นพนักงาน อบต.แต่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นการ

กู้ยืมเงิน...

กู้ยืมเงินกันเพื่อลงทุนทำการค้าข่าวสารโดยมีการทำสัญญากู้กันไว้ เมื่อสอบสวนทางวินัยเสร็จแล้ว ต่อมาผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษไล่ออกจากราชการ

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการมาเป็นระยะเวลาาน ย่อมรู้ดีว่าการเรียกและรับเงินจากผู้ที่ประสงค์จะเข้ารับราชการเพื่อเป็นค่าวิ่งเต้น ให้ได้เข้ารับราชการเป็นเรื่องที่ข้าราชการที่ดีไม่ควรปฏิบัติ พฤติการณ์จึงถือเป็นการแสวงหา

ประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายและทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนทำให้เสียหายแก่ชื่อเสียงของทางราชการ แม้ว่าผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าได้คืนเงินให้แก่ผู้ร้องเรียนแล้วก็ตามก็ไม่อาจลบล้างความผิดที่ตนได้กระทำสำเร็จไปแล้วได้ การรับราชการมานาน มีความดีความชอบ และไม่เคยกระทำผิดวินัยมาก่อนก็ไม่อาจใช้เป็นเหตุในการลดหย่อนโทษเป็นปลดออกจากราชการได้เช่นกัน อีกทั้ง

ได้มีมติ ก.พ.ตามหนังสือเวียนลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ กรณีการลงโทษข้าราชการที่เรียกร้องเงินจากราษฎรเพื่อฝากเข้าทำงานในหน่วยงานที่ตนไม่มีหน้าที่เกี่ยวข้องว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงและความร้ายแรงแห่งกรณีอยู่ในระดับเดียวกับกรณีความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการโดยให้ลงโทษไล่ออกจากราชการและเหตุอันควรปรานีใดๆไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษลงเป็นปลดออกจากราชการ

ดังนั้น คำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการจึงเหมาะสมแล้ว (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๑๓/๒๕๕๘)

ผู้รวบรวม นายเสมอ กาฬภักดิ์ นิตกรชำนาญการพิเศษ (ด้านวินัย)

นายณัฐวุฒิ บัวหุ้ง นิตกร

นางสาวแคทรียา อินทร์เต็ก นิตกร

จัดทำโดย กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม